

Sabotaje contra suveranității, demnității și decenței unei națiuni...

Cezar Adonis
Mihalache

Era clar, de la bun început, că acțiunea de plafonare a prețurilor la alimente nu viza de fel binele românilor... Nu în viziunea guvernărilor... Pentru că posibilitatea, și chiar șansa, cumpărătorului român de a mai pune ceva în plus în coșul de consum, era, nu scopul proiectului, ci o rezultată colaterală... Și nu ar fi existat nici măcar așa, ca „efect” lateral, dar, altfel, nu ar fi putut fi pus în acțiune mecanismul „plafonării prețurilor” ca mijloc de a da mediului de afaceri autohton acele ultime lovituri de grație... Pentru că, mai mult decât au avut de câștigat consumatorii, prin posibilitatea de a cumpăra câteva grame în plus de produse românești, au avut de câștigat importatorii... Prin compensarea cantităților necesare acoperirii cerințelor la raft... Pentru că scopul viza doar strivirea mediului de afaceri intern... Lucru care a devenit tot mai evident pe măsură ce lista alimentelor cu preț plafonat s-a extins, de la cele „de strictă necesitate”, la cele „de bază” și apoi la un amalgam deloc... „otova”... Un soi de listă stabilită de alte și alte comisii „științifice”, cântărind și măsurând, de data aceasta, din ochii politici de clică infracțional economică, nevoile și trebuințele noastre, decidând cât poate să mănânce românul prin măsura unor vremuri de istorii necântărite, ca gravitate, la timp, și neucise, ori chiar felul, cât și unde se mai poate distra el, azi, prin restricția „păcănelilor”, mâine prin listarea variatelor permise de divertisment, de distracții, de lecturi (de postări, cărțile, revistele, ziarele eliminându-le noi singuri!) și vizionări, dar nu de filme de panteon cinematografic cultural, educativ-formativ, căci și pe astea ni le-am scos din hrana spirituală, ci de „vloguri” și alte „trompete” digitale... Iar ceea ce sistemul nu a reușit să plafoneze (și oricum, nu în interesul consumatorului, ci sub forma

unui perfid mecanism de șubrețire a afacerilor românești), a venit să-și așeze pupăza fiscală, pe colacul deja dezumflat de care se mai țineau producătorii și fermierii, mecanismul de îngrădire prin legiferarea de colet fiscal al transporturilor de alimente și produse românești.

Pentru că având de înfruntat, pe de o parte, brutală plafonarea a prețurilor de vânzare, iar, pe de altă parte, taxele și alte consumabile (de resurse umane dar și de alți bani, pentru asigurarea transportului mărfurilor de la fabrică, de pe tarla, la magazine și piețe), ceea ce a fost cândva un mediu de afaceri autohton va putea fi predat, cu piețe și logistică, marilor beneficiari veniți de pe pământuri, nu doar străine de gustul nostru, ci azvârlind un iz amar peste un trecut prin care am știut și am putut să ne hrănim singuri, zeci de generații...

Aici ajunge însă, aproape ca punct final, o țară care se lasă, chiar și în pragul colapsului, desfrânată pe mai departe pe masa pedofililor și violatorilor politici, economici, de istorii, de țări, de demnități... Cu o economie autohtonă pusă în cui prin măsurile de plafonare a prețurilor, pentru a restrânge orice virgulă de minimă, nu profitabilitate, nici măcar rentabilitate, ci de minim coeficient de subzistentă a producătorilor, și, din nou trecută printr-un tăvălug, al acelora ce vor mai supraviețui, definitiv damnați și condamnați prin ilegală fiscalizare la sigiliu de infractor a priori a transporturilor de mărfuri și produse...

Lovituri de grație menite a lăsa loc altora... Acelora care au început a da cu pumnul în masa libertăților (lor) economice în clipa în care, probabil dintr-o eroare de citire a unui fax de ministru „ceapist”, măsura de limitare a adaosului comercial era cât pe ce să-i plesnească peste degetele pe importatori... Și care s-au isterizat... Chiar dacă, în termeni economici reali, nu era nicidecum vorba de o măsură atât de drastică pre-

cum cea azvârlită în producătorii autohtoni, nefiind limitat prețul de vânzare, ci doar adaosul comercial (practic, lăsând loc ajustării prin prețul final afișat)... Dar patronatele mediului de afaceri străin au sărit ca arse, acuzând gravul atac la adresa libertăților și principilor economiei de piață...

Și nu doar pentru că așa e într-o colonie... Ci și pentru că noi vrem asta... Avem alegeri europarlamentare, fie ele și atât de bine camuflete în cele locale că nu știm cine sunt cei ce vor a ne reprezenta în forul european, dar nu punem întrebări (electorale, economice, politice) esențiale... Noi! Acum! Pentru că, după ce vor fi trecut alegerile, fără a fi înțeles ceva din ele, ca rost și șanse pentru noi, ne vom trezi atât de spulberați de o clică guvernamentală înalt trădătoare că și pașii ne vor fi taxați și imputați fiscal. Și cei de aici, dar și cei pe drumul spre „dincolo”, un dincolo poate nu atât de departe de nelumea pe care ne-au creat-o ei iar noi am permis a o lăsa în urma noastră...

Cât despre mediul de afaceri intern, micii producători, țărani care își aruncă munca, pentru a nu fi puși în insectarul fiscal de inspectorii care nu au sădit în viața lor o plantă, singura șansă a acelora ce vor cuteza a mai face un pas spre ziua de mâine va fi acela de a-și... exporta produsele în UE (și poate găsim un proiect în care să ne punem în valoare prețioasa resursă a țării de afară, diaspora), pentru a le importa, apoi, fără plafonări de preț, fără adaosuri comerciale, fără costuri de transport aberant fiscalizate...

„Neo-marxismul” trage cu revolverul în Europa...

Ionuț
Țene

Împușcarea, ca o formă de execuție, a premierului slovac Robert Fico în plină stradă ridică numeroase semne de întrebare și ne oferă o concluzie tristă pentru viitorul Uniunii Europene: politica neo-marxistă și progresismul extremist duc la crimă și ucidere la propriu. Robert Fico este un premier slovac controversat, etichetat de presa neo-marxistă ca „populist”, „putinist”, „naționalist” și „antivaccinist”. El este împotriva războiului din Ucraina, motiv suficient pentru unii propagandiști militari din UE și România să „cauționeze” atentatul, cu etichetări de populist. Dacă un politician din Europa nu este de acord cu politicile „progresiste” de la Bruxelles este imediat „executat” de presa progresistă și instituțiile europene cu etichetările sus-menționate. Spre exemplu, dacă nu ești de acord ca soțul președintei comisiei europene, numita Ursula, să facă miliarde cu firmele de vaccinuri ești făcut imediat „anti-vaccinist” și „extremist” și o țintă pentru presa neo-marxistă. Isteria mass-media și a ong-urilor, bine stipendiate de companiile multinaționale și cu banii de la Bruxelles, împotriva premierului a dus la tentativa de asasinat asupra premierului slovac Robert Fico într-un orașel de la 150 kilometri de Bratislava. Tentativa de asasinat arată că propaganda și tezismul neo-marxist ucide democrația la propriu. Propaganda l-a radicalizat și isterizat pe bătrânul criminal să tragă cu revolverul. Pe rețelele de socializare circulă o înregistrare video în care scriitorul Juraj Cintula, cel care l-a împușcat, miercuri, pe prim-ministrul slovac Robert Fico mărturisește care a fost motivul care l-a determinat să îl asasineze pe șeful guvernului. În videoclipul care circulă în mediul virtual se aude cum un bărbat îl întreabă pe atentator de ce a comis atacul, iar acesta răspunde: „Mass-media au fost lichidate. De ce este atacată RTVS? Judecătorul Mazák (fostul președinte al Consiliului Judiciar – n.a.) de ce este concediat?”. Juraj Cintula este un fost paznic de 71 de ani și s-a apropiat de prim-ministrul slovac după ce acesta a ieșit din Casa de Cultură din Handlova. Juraj Cintula, care este originar din orașul Levice, din sudul Slovaciei, este cunoscut pentru postările sale de pe rețelele de socializare în care îl și îl critică frecvent pe premierul Robert Fico. De altfel, el a

mărturisit că a decis să îl atace pentru că nu este de acord cu politicile guvernului. A fost un atentat politic evident patronat imoral de rețelele ideologice care controlează Europa. Născut în 1953, Juraj Cintula este unul dintre fondatorii clubului literar Dúha, în cadrul căruia activează din 2005. Este autor a trei volume de poezie, dar și al unui roman care i-a apărut în 2010. În 2015 a mai publicat un volum și tot de atunci este și membru al Asociației Scriitorilor Slovaci și membru al formațiunii pro-occidentale Partidul Progresist. Potrivit agenției Nexta, el a fost și angajat al unei firme private de securitate. În 2016, Juraj Cintula ar fi supraviețuit el însuși unei tentative de asasinat, după ce a fost atacat într-un centru comercial de un tânăr aflat în stare de ebrietate. Fiul lui Juraj Cintula a declarat că tatăl lui avea permis de port-armă și, în același timp, a negat informațiile potrivit cărora acesta ar avea probleme și ar fi fost pacient al unui spital de psihiatrie. Unele surse susțin că este membru al grupului Renew Europe și membru cu drepturi depline al partidului Alianța Liberalilor și Democraților pentru Europa. Robert Fico este un social-democrat de orientare conservatoare și apropiat de premierul ungar Viktor Orbán și se află din octombrie anul trecut la conducerea unui guvern de coaliție format din partidul său Smer-SD, încă un partid social-democrat, Hlas (Vocea), și formațiunea naționalistă Partidul Național Slovac (SNS). El a fost implicat în câteva cazuri de coprupecție neelucidate. Dar asta nu înseamnă deloc că trebuie să fie împușcat așa cum lasă de înțeles, prin cauționare, unii propagandiști și formatori de opinie „neo-marxiști” pe unele rețele de socializare. O anchetă independentă ar trebui să descopere legăturile atentatorului cu organizațiile extremiste de stânga ce flutură steagul progresismului în Europa pe banii companiilor de armament sau farmaceutice. Trebuie reținut în prima fază de către opinia publică că extremismul neo-marxist și „progresist” trage cu revolverul și ucide nu numai pe premierul slovac, ci și spiritul democratic și libertatea în Uniunea Europeană? Cine nu e de acord cu sistemul și orientarea politică neo-marxistă va fi împușcat ca premierul slovac Robert Fico? Despre ce libertate și democrație mai poate fi vorba în Uniunea Europeană, atunci când premierii sunt împușcați pe stradă de activiști de stânga?m

Ne bântuie trecutul, dar îl uităm...

Petre Jipa

Termenul „Deep State” se referă la o presupusă entitate clandestină sau ocultă, compusă din membri ai serviciilor secrete, ai guvernului sau ai altor organizații, care ar influența deciziile politice și economice în secret. Există numeroase teorii conspiraționiste legate de conceptul de „Deep State”, unele afirmând că acesta ar urmări controlul global sau alte obiective ascunse. Trebuie spus că existența reală sau intențiile

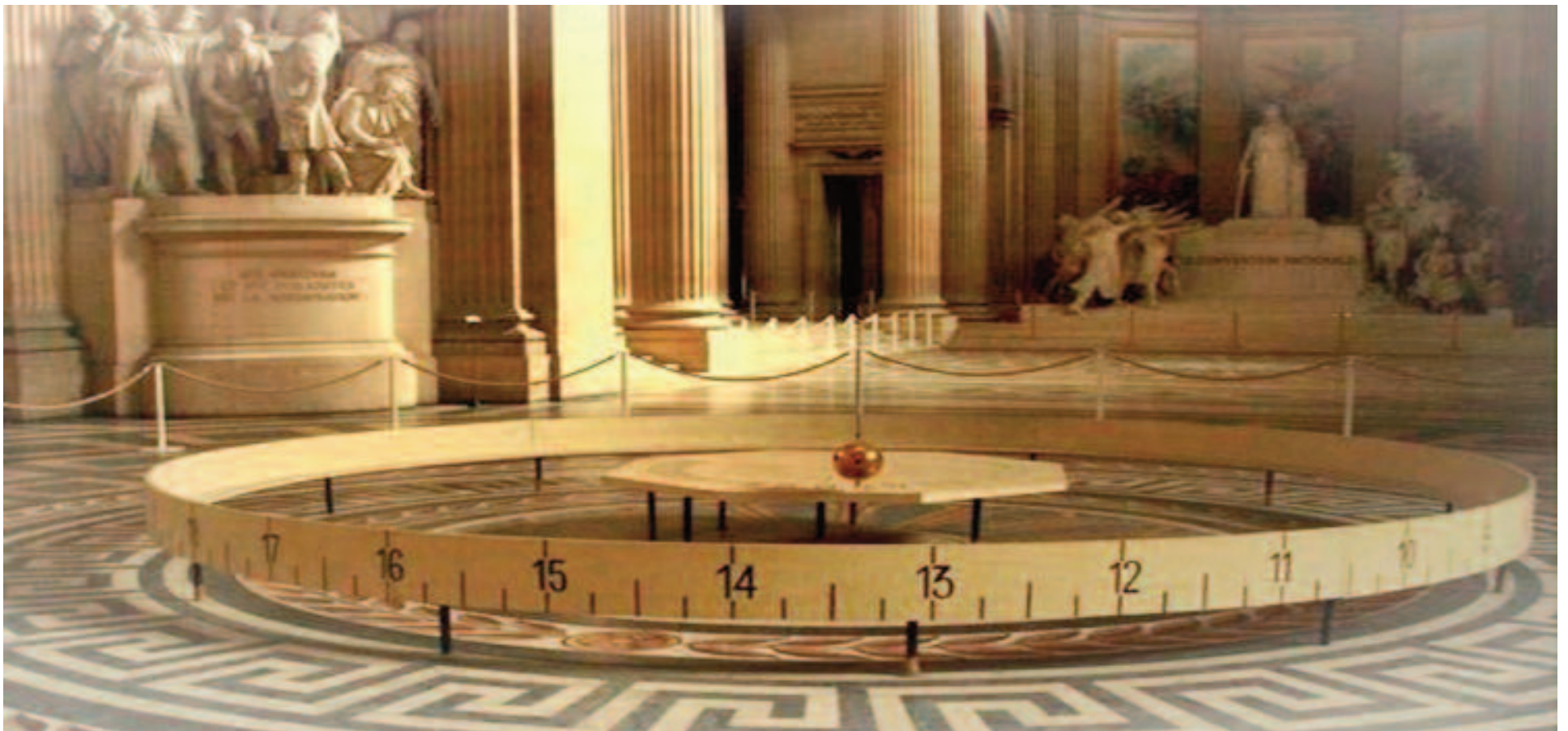
autori și lucrări care pot oferi perspectiva lor asupra acestor subiecte: Michael Barkun – Profesor de Științe Politice la Universitatea Syracuse, cunoscut pentru cercetarea sa în domeniul teoriilor conspiraționiste. În lucrarea sa „A Culture of Conspiracy: Apocalyptic Visions in Contemporary America”, analizează fenomenul conspiraționist în societatea contemporană. Cass Sunstein – Profesor de Drept la Universitatea Harvard și coautor al cărții „Conspiracies and the Hidden Threat to America” (Conspirațiile și amenințarea ascunsă la

în legătură cu subiectele controversate precum „Deep State”.

Romanul lui Umberto Eco, intitulat „Foucault’s Pendulum”, este o lucrare complexă și sofisticată care explorează subiectul conspirațiilor și al obsesiilor legate de o posibilă ordine secretă și ocultă din spatele evenimentelor istorice. Cartea urmărește povestea a trei editori care, în timp ce se joacă cu idei și teorii ale conspirației, ajung să creeze ei înșiși o conspirație elaborată, care începe să le controleze viața și să aibă consecințe neașteptate.

perspectivă academică și guvernamentală. Sunstein, un profesor de Drept la Universitatea Harvard în acel moment, analizează modul în care teoriile conspiraționiste pot influența opinia publică, politicile guvernamentale și chiar deciziile individuale. Pe parcursul cărții, Cass Sunstein investighează modul în care teoriile conspiraționiste se răspândesc, ce efecte pot avea asupra societății și cum pot fi contracarate eficient. El subliniază importanța gândirii critice, a verificării faptelor și a promovării unui discurs

unei narative simpliste și conspirative. Oamenii pot fi atrași de astfel de teorii din diferite motive, precum neîncrederea în instituțiile guvernamentale sau mediatice, dorința de a găsi sens și ordine într-o lume aparent haotică sau pur și simplu din neînțelegere sau confuzie. Teoriile conspiraționiste pot avea consecințe serioase asupra societății, inclusiv subminarea încrederii în instituții și autorități, promovarea confuziei și disfuncționalității în procesul decizional, precum și exacerbarea polarizării și conflictelor sociale. De asemenea, aceste teorii pot

„Deep State” sunt subiecte de dezbatere și polemici, iar unele teorii privind influențele sale sunt considerate neîntemeiate de către majoritatea experților. Dar totuși, dacă...? Apoi mă gândeam care sunt experții? Greu de răspuns, iar singurul răspuns probabil că nu îl vom afla, iar istoria și documentele care pot demonstra (cărțile) vor fi distruse într-un viitor apropiat. Este bine să ne bazăm pe fapte, pe surse credibile și pe o gândire critică pentru a evalua și a respinge sau să ne gândim noi înșine ce înseamnă teoria conspirației uneori aceste teorii sunt neprobate sau probate de fapte. Sigur doar viitorul încearcă să demonstreze aceste teorii.

Există o serie de autori, jurnaliști și cercetători care analizează și combat teoriile conspiraționiste, inclusiv pe cele referitoare la „Deep State”. Unii dintre acești autori pot aborda subiectul în cărți, jurnale academice sau articole de presă. Voi menționa câțiva

adresa Americii), în care examinează impactul teoriilor conspiraționiste asupra societății și guvernării. Umberto Eco – Cunoscut autor italian și academician, care a abordat tema conspirațiilor și a manipulării informației în cărți precum „Operația săptămâna nebunilor” și „Numero Zero”. Dar ce să spun, parcă chiar dânsul vorbea despre o altă conspirație din sânul bisericii. Revista „Skeptical Inquirer” – O publicație dedicată gândirii critice și combaterea pseudo-științei, care a abordat de-a lungul timpului diverse teorii conspiraționiste, inclusiv cele privind „Deep State”. Acești autori și publicații aduc în discuție argumente raționale, dar sunt și alți autori care spun altceva. Nici unul nu a încercat să aducă argumente unul împotriva celorlalți, sau să combată. Știu că este important să consultăm surse credibile și să fim deschiși la informații din multiple perspective pentru a ne forma o opinie solidă și bine fundamentată

Prin intermediul personajelor și a intrigii sale, Umberto Eco explorează teme precum credința excesivă în conspirații, obsesiile legate de misterele istoriei și impactul pe care acestea le pot avea asupra indivizilor și societății în ansamblu. Așadar, cartea își propune să provoace cititorii să reflecteze critic asupra credințelor lor, asupra puterii ideilor conspirative și asupra modului în care interpretăm și percepem lumea din jurul nostru. Este o operă literară profundă și provocatoare, plină de referințe istorice, filozofice și culturale, care invită la o analiză atentă și la o introspecție asupra modului în care construim și interpretăm realitatea înconjurătoare.

În cartea „Conspiracies and the Hidden Threat to America” („Conspirațiile și amenințarea ascunsă la adresa Americii”), Cass Sunstein abordează fenomenul teoriilor conspiraționiste și încearcă să îl înțeleagă dintr-o

rațional și informat. Sunstein argumentează că teoriile conspiraționiste pot avea consecințe negative asupra democrației, a procesului decizional și a coeziunii sociale, și propune diverse strategii pentru a combate aceste fenomene.

Prin abordarea sa, Cass Sunstein încearcă să aducă o perspectivă echilibrată și analitică asupra teoriilor conspiraționiste, subliniind necesitatea de a trata aceste fenomene cu seriozitate și discernământ. El evidențiază rolul esențial al educației, al transparenței și al comunicării publice în combaterea discreditației și propagării informațiilor false și nejustificate. Teoria conspiraționistă reprezintă o preocupare din ce în ce mai mare în societatea contemporană, lovind cu forță mediul social, politic și cultural. Teoriile conspiraționiste au existat de-a lungul istoriei și reprezintă încercări de a explica evenimente complexe sau tragice prin intermediul

submina încrederea în știință, în expertiză și în informația verificată.

Abordarea teoriilor conspiraționiste necesită eforturi multiple și coordonate. Printre strategiile eficiente se numără promovarea gândirii critice și a alfabetizării mediatico-informaționale, prezentarea faptelor și a argumentelor raționale, implicarea în debateri informate și constructive, precum și dezvoltarea unui simț al scepticismului sănătos și al verificării sursei informației.

Ce să facem, ne bântuie trecutul iar unele teorii parcă ies la suprafață. Noi încercăm să uităm acest trecut. Chiar și fața nevăzută a Lunii astăzi poate fi văzută! Probabil cartea lui David Icke „Percepțiile unui nonconformist” face parte din această conspirație, dar dacă nu...? Atunci conspirația ar căpăta un alt nume iar teoria nu mai este teorie și devine adevăr...

Nu întindeți senilele peste podurile de flori de altădată...

Cezar Adonis
Mihalache

Căci, mai apoi, nu vom mai avea loc pentru îmbrățișările de reîntregire cu frații noștri... Și nu doar pentru că acei alți următori poezii ce vor păși, în cadență și poate chiar marș, peste urmele deschizătorilor unirii, nu vor mai avea în mâini doar condeiele reîntregirii, ci și armele impuse de Europa, dar și pentru că, fără Țară Mamă, dimpreună în Uniunea Europeană, orice acord de securitate cu Bruxellesul spre asta va duce... La transformarea Moldovei de peste Prut după cum va dicta Bruxellesul... Cu arme, cu poligoane, cu unități europene dislocate, dar nu pentru a-i apăra pe frații noștri, pentru că numai noi o putem face până la sacrificiu, nu alții, ci pentru a apăra interesele Europei... Pentru planurile camarilelor politice de război, în care sacrificarea unei țări nu va conta, căci Europa nu se va înduioșa nici de morții, nici de răniții, nici de distrugerile

ireparabile ce ar putea urma... Pentru UE, Republica Moldova nu are nici resursele noastre ispititoare, nici infrastructurile industriale-comerciale, nici piețele noastre de consum, pentru a fi, aidoma nouă, o fleică bună de muls ani și ani... Iar ea va ajunge a depinde strict de Occidentul în a cărui pânză este gata să se înțepenească, nestând, în acest demers, la pieptul protector al Patriei Mamă...

Într-adevăr, Parteneriatul de securitate și apărare, semnat de lideri de la Chișinău cu Uniunea Europeană, apropie Moldova de Occident, dar de interesele și jocurile acestuia în propriul folos, inclusiv ca o altă rampă militarizată, avanpost în frontul războiului, azi ucraineano-rus, mâine europeanor-rus, ridicând, în schimb, un zid chiar față de Patria Mamă, zid ce poate nu va mai putea fi trecut pentru multe decenii... Iar liderii Chișinăului fac acest pas fără nici o garanție reală de securitate pentru Moldova... Pentru că însăși artizani „parteneriatului” re-

cunosc că 400 de kilometri sunt mult prea ușor de „străpuns” de o Rusie agresivă. Dacă Moscova asta vrea. Și, așa cum nu ne-ar putea apăra, în mod real, pe noi, ruși având nevoie (chiar după socotelile strategilor ce ne-au aruncat în această pecingine economico-militară) de numai 48 de ore pentru a trece, nu doar „dincolo”, ci deja cu mult peste orice „dincolo” de Gurile Dunării, în timp ce armatele NATO, ori eventualele forțe militare europene, ar avea nevoie de mult mai multe zile pentru a se coordona și a pregăti logistic un răspuns. Care nu va mai fi nici măcar „de apărare”, ci, eventual, unul de constatare a dimensiunii pagubelor, lăsându-ne probabil nouă numărarea victimelor colaterale unei stârniri a Moscovei de către Occident...

Or, de ce trebuie Moldova să se lase expusă unui asemenea risc?... Mai ales când este evident că Bruxellesul „joacă”, fie și sub pretextul țelurilor sale euroelectorale, la niște capete de pod ce pot deveni

adevărate focare de viitoare fronturi... Și este cât se poate de clar că acest „parteneriat” este un impuls pe care Occidentul își permite să-l dea Chișinăului și pe fondul lipsei oricărui reacții din partea noastră în politica europeană. A lipsei, în atâtea luni și cu atât de multe partide românești ce și-au transformat unionismul într-un soi de suveranism de urnă europarlamentară, măcar a unui apel către oficialii Chișinăului, înaintea împotmolirii Moldovei în plasa intereselor de război, și ca economie și ca logistică, pentru că în asta se vor transforma pașii încrederii de acum, a absenței, așadar, a unei chemări a Patriei Mamă, dacă nu la o Reîntregire imediată, măcar la menținerea vie a temei Unirii...

Altminteri, fără o minimă reacție, unitară, lucrurile o vor lua înspre o singură direcție... Fără a mai exista, poate pentru decenii, posibilitatea de a mai schimba tactica, de a reveni la unionism, de a înlătura șenilele puse peste

florile și penițele poezilor anilor '90, pentru că, intrată singură în UE, și apoi în NATO (da, inițial, ca țară „suverană”, dar, de a doua zi, nicidecum independentă în deciziile pe care le va mai putea lua sub impunerile Europei, sub cerințele de sacrificiu, ca economie de război și teritorii disponibile a fi puse „în slujba unității și apărării UE”), Moldova nu va mai putea activa, nici de vor vrea toți frații și toate surorile de pe ambele maluri, dimpreună, Reîntregirea... Nici măcar sub forma adaptativ-politică a vremurilor deja depășite ca scadență a putinței, ca Reunire... Căci vom fi fixați, prin acte și tratate, doar în formele „de asociere” pe care le va permite UE, ca dezvoltare în cadrul unor regiuni economice transfrontaliere... Pentru că acesta va fi noua frontieră, impusă de UE, între noi și Moldova...

Fără patrioți, fără... „Patriot”...

rioadă „cârmaciului” Nicolae. Când am fost și noi „cineva” pe scena politică internațională.

Astăzi, la polul opus, îl avem pe președintele Iohannis, care nu are nici un fel de sentimente pentru România și de aceea, pentru mine, el nu este decât un trădător. El nu a înțeles că nu trebuie să aibă nici un fel de obligații fata de sași, de occidentali sau de americani, el trebuie să aibă obligații doar față de România. În nici unul din cele două mandate de președinte, el nu și-a îndeplinit obligațiile așa cum se cuvine. Faptul că zilele trecute a călătorit pentru a nu știu câta oară în SUA, acum ca să-și ridice „premiul de consolare”, este o altă insultă la adresa poporului român. Pentru că acest „premiu”, nu face decât să onoreze un om care a servit SUA, în detrimentul României, fără nici o urmă de demnitate sau de conștiință românească! De fapt, prin acest servilism, Iohannis a vândut și trădat România! Exact ca în filmul Părintelui Mega – „21 de rubini”, unde se arată clar cât sunt de umili și de gârbovi conducătorii noștri politici, în fata occidentalilor și a americanilor... Grotesc! Se pare însă că SUA – partenerul nostru strategic, va conta și pe viitor, pe același tipar de lideri politici, la București. Adică nepastori și mincinoși! Astfel fiind sfidate și cele mai mici dorințe de demnitate ale poporului

român. Dar, bineînțeles, celor de la Washington, nu le pasă ce simt și doresc românii, pentru că ei știu că la noi se vor găsi mereu cozi de topor, precum un alde Iohannis sau Bănescu...

Cu această ocazie, dacă tot s-au întâlnit, la Casa Alba, senilul Joe cu Goe al nostru, acesta din urmă a mai comis una „groasă” rău. Iohannis a plusat stăpânului hegemon, arătându-și umila dispoziție, cedarea cu titlu gratuit Ucrainei, a sistemelor sofisticate de apărare antiaeriană „Patriot”. Sisteme pe care le-am cumpărat cu bani grei, toți acești bani fiind din buzunarul cetățeanului român. În condițiile în care Iohannis nu produce bani, dimpotrivă el consumă bani. Și să mă ierte Dumnezeu, dar are frate niște nevoi de-a dreptul nesimțite! Dar mai mult mă surprinde poziția SUA, care ar fi trebuit să se opună unei astfel de oferte. Asta în condițiile în care cei de la NATO, ne înnebunesc cu „power play-ul” lor, cum că Rusia este în „bloc-start” să atace țările de la frontiera estică a NATO. Țări care conform acestor previziuni sau viziuni „mafaldice”, sunt, așadar, expuse și trebuiesc fără îndoială să fie pregătite pentru „descălecatul lui Putin Vodă” pe meleaguri europene... Un fel de noua Apocalipsă. În aceste condiții, cu Apocalipsa rusă care bate la ușă, la pachet cu inflația și mega criza economico-

financiară, ar fi firesc ca NATO să-și întărească membrii, nicidecum să-i slăbească. Să-i înarneze, nu să-i dezarmeze. Așa ar fi logic. Și atunci, normal, ar fi să întărească, în primul rând, statele din prima linie de la frontieră NATO, care sunt cele mai expuse. Printre care ne aflăm și noi. Desigur, și Ucraina este importantă, un fel de „very (Gery) important Person”, dar cine mai gândește sau crede azi că Ucraina mai poate câștiga în războiul cu Rusia – este un utopic! Iar utopiile se plătesc scump în istorie!

Până una alta, România este dezarmată. Avem de-a face cu o acțiune de dezarmare a noastră, simultană cu creșterea prezenței armatelor străine pe teritoriul României. Așadar, noi dăm Ucrainei armamentul nostru, cumpărat cu banii noștri – o Ucraină despre prietenia căreia, putem să ne îndoim, dacă știm puțină istorie. Iar, pe de altă parte, ne punem destinul apărării noastre în mâinile „aliaților” noștri, care vin și ne ocupă cu armatele lor. Pe care tot din banii noștri le întreținem! Asta în timp ce Rusia, se uită la noi cu ochi tot mai puțin amicali, deoarece România se implică aiurea într-un război împotriva ei. În condițiile în care vecinii noștri – Ungaria, Serbia, Bulgaria se împotrivesc acestui război! Chiar și Turcia, un vecin puțin mai îndepărtat și a doua putere NATO din Eu-

ropa – se opune acestui război!

În aceste condiții, nu putem decât să sperăm că România, va putea ocupa un alt loc și va adopta o altă poziție cu privire la politica globală a relațiilor internaționale, de îndată ce întreaga conducere a României vă fi preluată de politicieni fideli și loiali intereselor naționale românești! Sper din tot sufletul că România nu va rămâne etern pe mâna trădătorilor și vom redeveni, cu ajutorul patrioților români, o țară suverană. Că ne vom recâștiga independența! Și ca să termin cu speculațiile unora, cu mintea-n punga de un leu, noi nu avem a alege între China, Rusia, SUA sau UE. Așa cum nici Ungaria nu alege între variantele enumerate anterior. Noi nu avem de ales între ele. Opțiunea este între a ne apăra interesele sau a ne abandona interesele! Mai ales că, momentan, încă avem nevoie de „vize politice” și turistice, atât pentru Washington, cât și pentru Beijing sau Moscova. Iar Schengen-ul european este doar parțial și total nesemnificativ pentru economia noastră. Nouă ca patrioți, ca suveraniști, ne place la București, la Cluj, la Iași, la Brașov, la Constanta. Aici am vrea să trăim. Dar să trăim bine și în demnitate! În tradițiile și Credința noastră ortodox creștină!

Cristian
Ardeleanu

Constantin Cantacuzino și Horia Agarici sunt doi aviatori legendari, pe care România i-a avut în timpul celui de-al doilea Război Mondial. De la Horia Agarici, pe lângă numeroasele fapte de vitejie și eroism, ne-au rămas și câteva vorbe de aur, care ar trebui păstrate în istoriografia demnității românești. Întrebat fiind, de ce se mai înalță cu avionul lui de vânătoare la cer, în condițiile în care inamicul american și cel german erau net superiori, acționând cu predilecție în bombardarea Bucureștiului și a văii Prahovei, acesta a dat un răspuns plin de demnitate românească – „De aia mă ridicam cu avionul la cer și luptam, ca să nu creadă inamicul străin, că România este un fel de sat fără câini!” Azi, din păcate, România a ajuns un veritabil sat fără câini! Și aici mă refer – fără câini de pază, deoarece corciturile întâlnim la tot pasul. Mai ales în politică! Atât pe plan intern, cât și cel al relațiilor internaționale. Referitor la relațiile noastre internaționale cu China, Rusia sau SUA, acestea au fost total diferite când în fruntea țării s-au aflat români. Conducători care au avut sentimente românești și sentimentul răspunderii cu privire la România. De patrioți! Și mă refer mai ales la diplomația noastră în pe-